

Myšlienky otca Baláža

výber z homílií

Otec biskup hovoríval: „Na kolená!“ „Aby si vedel, čo máš robiť a ako máš žiť... a je jedno, či si kňaz, otec, matka, slobodný... Kľakni si pred Kríštovm križ a pochopíš...“

Viem, že si občas poplakal, on, biskup... Myslím, že preto, lebo bol otcom.
P.K.

BOH Hovorí vo svedomí

V tomto čase úžasnej komunikácie sa do ľudských zvukov mieša aj Boží hlas. Ten je veľmi skromný a nenásilný. Ako maliar hovorí svojim obrazom o tom, čo je v jeho duši, tak Boh zas hovorí krásou prírody o svojej vnútornej nádhere. Úrodou na poliach, kde sa strieda slnko, vietor, dážď - nám Boh hovorí o svojej o svojej láskavej starostlivosti o nás.

A ak budeme počúvať, môže nám dať ešte viac, lebo Boh k nám hovorí vnútorným hlasom, hlasom nášho svedomia. Hovorí každému z nás osobne. Škoda je v tom, že máme skoro stále ucho naladené na všetky ostatné zvuky - na cveng peňazí, a štrnganie pohárikov, na vrčanie luxusných áut... Pre tieto a iné zvuky nepočujeme jeho hlas. Hovorí sa tomu, že množstvo ľudí je duchovne hluchých. A kto je duchovne hluchý, ten je aj duchovne nemý.

Pán Ježiš v evanjeliu si vzal hluchonemého nabok. (Mk 7,33) Aj my sme do určitej miery duchovne hluchonemí. Preto je pre náš šancou, ak každé zhromaždenie okolo oltára a každý príchod do kostola považujeme za odvolanie nabok. Ak dovolíme, aby sa nám tu Kristus dotkol uší, aby sa Eucharistiou dotkol jazyka, a sám povedal: „Effeta! Nech sa otvorí tvoje ucho, nech sa otvoria tvoje ústa a nech sa otvorí tvoje srdce, aby si vnímal, čo je v živote dôležité, lebo ty potrebuješ rozoznávať pravé hodnoty.“

„Bratia a sestry!“ - tak sa oslovujeme. Aké by bolo úžasné, keby sme sa vždy stretali nie na ohováranie blížnych, nie na hriechne plány, ale len a len na to, ako sa vzájomne povzniesť, potešiť, povzbudiť k dobru, ako odstrániť biedu zo svojho okolia a ako sa jeden od druhého učiť správne milovať Boha.

Ak je obnovená myseľ a srdce, tak sú obnovené rodiny, národy aj štáty.
Dovoľme tento Boží zásah do nášho stredú!

„BLÁZNOVSTVO“ BOHA

Božia slabosť tak úžasne milovala človeka, že vymyslela Božiu prítomnosť v malom dieťati. Vymyslela betlehemskú maštal', egyptský exil, krížovú cestu i samotnú Kalváriu.

A pokračovala v tom. Aby sa celkom priblížila k ľuďom a vošla do ich srdca Božia láska, vymyslela Eucharistiu.

Len láska sa dokáže stať tak slabou pre druhého až do úplného zničenia. Tak dokonale miluje, že sa stáva závislá na tom, koho miluje. Zrieka sa svojho nároku na najzákladnejšie životné práva a pre milovanú osobu sa nebojí ani smrti.

Eucharistia je tým najdokonalejším dôkazom Božej slabosti, lebo v nej sa Boh dáva napriek tomu, že dopredu poznal ľudskú nevšímavosť a ľahostajnosť voči tomuto nesmiernemu daru.

EUCCHARISTIA - TAJOMSTVO SVÄTEJ OMŠE

Srdce je koncentrácia lásky. Z lásky Kristovho srdca sme dostali ten najväčší dar, ktorý je mnohým ľuďom nepochopiteľný. Preto mnohí - i veriaci sa niekedy pýtajú, ako sa pýtali takisto Židia: „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?“ - To je veľké tajomstvo Božej lásky. Toto tajomstvo môžeme prežívať a zároveň sa stretať s opravdivým živým Kristom pri každej svätej omši. Tu mu stojíme zoči voči.

On nám pri tomto stretnutí dáva najprv svoje poučenia, aby sme nešli do tmy. Dáva nám svojho Ducha, aby sme rozumeli tajomstvám, pretože sú nesmierne veľké. A dáva nám tiež poučenie, ako sa šťastne dostať k životu, ktorý nikdy nepominie.

Slová „ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život“ z päťtisíc poslucháčov vydržali počúvať len dvanásť. To bola podľa nich tvrdá reč. Skutočne bola a zostala takou aj podnes.

Tvrdá je z viacerých príčin. Najprv preto, že žiada, aby sme vierou v jeho Slovo protirečili svojim vlastným zmyslom a prijali naoko obyčajný chlieb, ktorý kňaz po premenení ukazuje ako Božie telo - ako samotného Krista. Kto toto v živote prijíma a podľa toho sa správa k tomuto tajomstvu, toho Boh vždy odmení. Takto vyrastali všetci naši svätí, na ktorých sa pozeráme ako na zázraky Božej lásky, Božej výchovy, Božej dobroty. Prečo by sme medzi nich nepatřili?

Ďalej preto, lebo ho môžeme prijať len s čistou dušou, a to si vyžaduje úprimné pokánenie – zrieknutie sa hriechu, ktorý je tak často príjemný a lákavý a na tejto zemi na čas aj výhodný.

Eucharistia je tvrdou rečou aj preto, lebo prijímanie Krista v nej zaväzuje každého účastníka svätého prijímania žiť tak, akoby v mojich krokoch sa po svete pohyboval sám Ježiš. A už potom nie akoby - ale skutočne - že z môjho tela, z mojej bytosti vychádza do sveta sám Ježiš. Ježiš si natrvalo žiada moje ruky, moje nohy a ústa, myseľ, aj srdce.

Teda svätá omša je stretnutie s Kristom, ktorý pri nej hovorí tvrdú reč a čaká jasnú odpoveď.

Pozrite sa! Tí, ktorí zaznamenali vo svojom živote odklon od Boha, nás všetkých upozorňujú, že sú omnoho horlivejší v hlásaní prázdnoty a nemorálnosti ako sme my pri ohlasovaní Krista! My sa bojíme hovoriť o Bohu verejne, a oni to vykrikujú do všetkých masmédií a na námestiach miest!

Spamätajte sa, odnášajte si Boha z každej svätej omše ako plápolajúci oheň a odovzdávajte ho ďalej! My máme byť tí, ktorí odovzdávajú fakľu Kristovho svetla a poznania!

Je toľko jedu naokolo, že my musíme vytvárať zdravú obranu v Kristovi. To je pravidlo pre každého, kto hovorí, že uveril v Boha.

Ježiš je iba život.

BLAHOŠLAVENÍ CHUDOBNÍ V DUCHU

Niekedy chceme budiť dojem, že sme dôležitejší a lepší ako tí druhí. Tento dojem je nebezpečný a ľahko sa stáva presvedčením. A potom náš prejav a vzťahy k druhým sú povýšenecké. Zdôrazňujeme svoje vedomosti, prednosti, skúsenosti a ozdobíme sa mnohými titulmi. A tu patrí otázka: čo máš, čo si nedostal od Boha? On ti to dal na to, aby si šíril Božiu slávu. Nemáme sa čo vyťahovať. V truhle budeme všetci rovnakí.

V každej dobe nájdeme vedcov, ktorí majú otvorené oči, bystrý rozum, ale aj ruky zložené k modlitbe.

Stotníkove slová „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu...“ opakujeme pri každom svätom prijímaní. Ak sú tieto naše slová úprimné a vychádzajú z veriaceho srdca, to je Bohu na radosť a nám na duchovné, ale i na telesné uzdravenie.

Čím je človek vo svojom zmýšľaní menší a jednoduchší, tým viac sa oddáva Bohu do jeho ochrany. Boh na neho pôsobí a v tom je jeho sila. Potom dokáže prekonať pokušenie a zlo a získava život.

MUSÍTE SA ZNOVA NARODIŤ (Jn 3,7)

Nežime akési stroskotané a porazené kresťanstvo v našej duši – čo to komu dá? Žime kresťanstvo dynamické, ktoré mení svet smerom ku Kristovi.

Uznanie Boha nie je ani tak vecou rozumu, ako srdca. Boh rozumu nezavádza. Naopak, rozum po úpornej práci sa k nemu dostáva. Problém je v tom, že Boh častejšie zavádza nášmu životu a morálke. Pre toto často hodíme rukou a povieme: „Boha niet!“

Majme jednoduché srdce dieťaťa a celkom iste nájdeme Ježiša a potom mu budeme ochotní obetovať všetko.

Otvoriť oči svojho ducha musí každý sám za seba.

KRÍŽ - ZNAMENIE SPÁSY

My už máme vízum vstupu do nebeského kráľovstva - je opečatené Kristovou krvou a jeho obetou.

Máme pokušenie neprijať Krista, ktorý hovorí: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a ma nasleduje...“ Pretože heslá doby znejú: „Zarobiť! Získať! Vlastniť! Mať čím viac!“

Ježiš zdôrazňuje iné hodnoty: „Strácať. Dávať. Obetovať. Obetovať sa.“ Povedal to v nádhernej vete: „Kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho.“ V tomto jeho programe sa kríž vynára ako prameň spásy.

Kríž je bolestné teleso. Človek sa mu prirodzene snaží vyhnúť. Ale jedine kríž nedovolí, aby sa človek ponoril do hmoty, a tak stratil zmysel pre svätosť. Kríž povzbudzuje, pomôže sa odpútať i prehodnotiť život. Vždy je výzvou, aby sa človek dostal k bližšie k Bohu.

Pamätajme – Boh dopustí, ale zásadne neopustí nikoho, kto s ním spolupracuje a kto ho o pomoc prosí. A ku každému krížu dá aj silu uniesť ho.

Čím viac sa približujeme k Ježišovi, tým nevyhnutnejšie si uvedomujeme, že sa budeme stretať aj s jeho krížom. Kto nechce poznať a skúsiť jeho kríž, ten ešte kresťanský nedorástol.

Kríž, ktorý človek prijíma skrze Ježiša, má hodnotu duchovného diamantu. Prijatý kríž je otváranie neba. Ak toto človek pochopil, tak pochopil evanjelium. Dal životu plný zmysel. Týmto svojim postojom akoby povedal: „Pane, nie nadarmo si zmŕtvychvstal!“

Nech nás Panna Mária naplní odvahou a vytrvalosťou na našej osobnej Kalvárii, aby sme vydržali pri Kristovi za každých okolností. Lebo aj zloba, ak je odovzdaná ako obeta do rúk Kristových, dá sa premeniť na očisťujúce dobro.

O MODLITBE

Ježiš sa na hore Tábor modlil celú noc. Majme aj my na modlitbu „dostatočný duchovný expozičný čas“, na ktorom závisí jej výsledok. Lebo ak naše rozhodnutia neboli preverené pred Pánom v modlitbe – ak sú bez Ducha Svätého - potom sú poznačené krátkozrakosťou, slabosťou svetla.

Pýtajme sa Krista, ako to či ono máme urobiť. A tak, ako aj apoštoli dostali odpoveď od Pána pred dvetisíc rokmi, dostaneme ju aj my.

KOMÓTNE VERZUS OPRAVDIVÉ KRESŤANSTVO

Nejeden človek dneška vraví, že hľadá pokoj, mier, radosť. Spievame o tom, že hľadáme lásku - a ani nevieme, čo to tá pravá láska je.

Treba si dať otázku, čo my, kresťania, robíme v tejto dobe. Akí sme komótni, akí sme leniví, ako hľadáme na seba, aby sme „nezmokli“. Len aby nám bolo teplučko a dobre. A tí, ktorí Krista nepoznajú, sa túlajú po tomto svete, a nemajú toho, kto by im povedal jednoznačné a vážne slovo. Slovo, ktoré netreba hovoriť iba ústami, ale ľudským prístupom k človeku, ktorý je v tomto svete príliš sám.

Komótno kresťanstvo je inak veľmi zahniezdené. Ísť do kostolíka, tam si to odstáť a prinajlepšom niečo zaspievať – a máme všetko vybavené s Pánom Bohom. To nie je pravda! Pre Krista sa treba zodierať každý deň – tam, kde sa nachádzame. Pre Krista sa má zodierať každý jeden kňaz, biskup, každý jeden, kto bol pokrstený. Ako môžeme čakať, že budeme spasení za to, že sme tu len tak driemali?

Prvoradá vec je oznámiť evanjelium svojim deťom – to je povinnosť rodiny. Druhá vec je – manželia si majú byť medzi sebou apoštolmi a navzájom sa podržať – podľa zásad evanjelia. Mladí si nemajú vytvárať skupinky, v ktorých nám bude ohromne dobre, lebo vzájomne si rozumieme... Ale čo tamí druhí, ktorým nikto nerozumie, a oni tiež nikomu nerozumejú? To preto, lebo to majú všetko „skomolené“. Ale najprv sa to udialo v ich rodine. Aká matka, taká Katka. Aký otec, taký syn. Toto si treba dnes uvedomiť.

Investujme viac do živej cirkvi okolo nás, aby aj druhí spoznali Krista. Lebo kto Krista miluje, nemôže si to nechať len pre seba. Má a musí rozdávať ďalej.

Naša zlá vôľa je náš najväčší nepriateľ. Len naša vôľa nás môže urobiť večne nešťastnými, ale aj večne šťastnými.

Boh počuje v každej dobe. Jemu je jedno, či je taký „izmus“ alebo onaký „izmus“, Boh je vždy rovnaký. Len nás niekedy tá doba dezorientuje.

Náš národ má akoby spavú nemoc. Náš národ, ktorému radi dávame to „omen“, že je kresťanský, má plno pohanských a novopohanských móresov. A my sa na to dívame akoby sa nás to netýkalo.

Urobme, čo môžeme! A hlavne pamätajme, že iba Boh – tiež vďaka tebe! - môže zachrániť tento národ.

Každý zločin sa množí. Chce mať pri sebe falošné opory. Nikdy neostane sám, ale strháva za sebou stále ďalšie hriechy.

ANI DEŇ BEZ SEBAZÁPORU!

Niekedy sa možno zamyslíme nad sebou a dáme si otázku: „Koľko z toho, čo nám Boh dáva už celé roky - koľko vecí, koľko Božích ponúk už vyšlo nazmar?“

Ako to dosiahnuť, aby sme nemárnili dary, ktoré nám Boh veľkoryso ponúka? Jeden recept je účinný - „Nulla dies sine linea!“ Ani jediný deň bez dobrého skutku, ani jeden deň bez sebazáporu! Ani jediný deň bez odstránenia mojej osobnej chyby!

Ak by sme toto robili, po určitých mesiacoch a rokoch by sme boli tak zmenení, že by Kristus v nás mal plnú moc, on by potom riadil náš život.

Nezabúdajme, že predovšetkým Kristova smrť a jeho slávne zmŕtvychvstanie má nás všetkých pretvárať na lepších ľuďoch – „naš Pán“, ako hovorí Fulton Sheen, „nie je len Učiteľ, on je predovšetkým Spasiteľ“.

Dávajme Kristovi svoj život, bude z nás mať radosť, ale aj my ju budeme mať!

PRAVDA VÁS VYSLOBODÍ

Vaše „áno“ nech je „áno“ a vaše „nie“ nech je „nie“. Naše postoje musia byť zásadové – to znamená formované evanjeliom. Aby sme sa nesprávali situačne, teda tak, ako sa mi to v danom prostredí hodí. To je výzva doby.

Nech sú vaše skutky ovocím lásky k pravde. Aj napriek tomu, že pravda je stále odmietaná a prenasledovaná, ale pritom je vždy verná a vytrvalá. Jedine pravda žitá aj vyslovovaná a realizovaná vo všetkých inštitúciách sveta oslobodzuje ľudstvo od podvodu a zahmlenia. „Pravda vás vyslobodí.“ (Jn 8,32)

Poznať seba samého v úplnej pravde – to je omnoho viac ako každá veda. Ak pozná človek sám seba pred Bohom - to je omnoho viac ako keby poznal všetky zákony hviezd.

Nielen rakovina a nervové choroby by mali byť problémom nášho života. Tým trápením by mali byť aj naše hriechy a zlozvyky! Pre ne nemá Kristus vstup do nášho vnútra, aby nás uzdravil. Nestačí trošku náboženského zvyku v živote – a ak sa mi nesplnia veci podľa mojich predstáv, tak neverím!

Božie znaky, znamenia čias - to sú majáky na mori ľudského života. Kto ich rešpektuje, ide so svojou loďou tam, kam patrí – do prístavu Božieho.

O SVÄTOM PÍSME

Biblia je najpopulárnejšou knihou na svete. V poslednej dobe sa jej celosvetovo vytlačí ročne okolo 30 miliónov kusov. Preložená je do 1700 jazykov. Aj napriek množstvu novodobých komunikačných prostriedkov, ktoré silne ovplyvňujú myslenie ľudí, ľudia neustále žiadajú Bibliu.

Iste, je to preto, lebo v Písme Svätom je jednoznačný program zmyslu života. Tam je odpoveď, prečo sme sa narodili. Je tam zároveň jednoznačný recept na to, ako treba žiť, aby sme nezmárnili svoj vlastný život a neohrozovali život iných ľudí, ale aj existenciu celej našej zeme a vesmíru.

Svätý Pavol napísal svojmu žiakovi Timotejovi: „Vytrvaj v tom, čo si sa naučil a čo ti je zverené. Veď vieš, od koho si sa to naučil. Od útleho detstva poznáš Sväté písma, ktoré ti môžu dať poučenie na spásu skrze vieru, ktorá je v Kristov Ježišovi. Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“ (2Tim 3,14-17)

Dostojevskij hovoril: „Božie Slovo má byť naším svetlom a keď sa nechcem potkýnať, preto čítam toto Slovo, ktoré je zároveň Svetlom života“. Teda aj my poznávajme životné pravdy z Boha, a nie zo všelijakých „rozprávok“ a neistých vecí. Urobme si každodenný program nášho života pri Svätom Písme. Lebo všelijaké novinárske klebietky a televízne senzácie nám neukážu cestu nášho posledného cieľa a ani nám nepovedia, ako sa tam ide.

Bratia a sestry, vážme si seba samých, aby sme neostali visieť v našom živote pri polopravdách a nepravdách. Len život s Kristom a s jeho Slovom vieru posilňuje, objasňuje. A Krista môžeme nájsť všade. V sebe samom, v blížnom, pri práci, aj v chorobe. Volajme: „Pane, daj nám vieru v teba, veď bez nej nás nik a nič nezachráni! Pane, nedopusť, aby som svoj život obrátil navnivoč!“

Vždy, keď zachovávame Božie Slovo, trénujeme svojho ducha pre nasledujúci deň. Aby sme na ďalší deň boli v mene Božom silnejší.

Dennodenne sa cvičme v dodržiavaní Božích odkazov, máme ich celé tisíce v Písme Svätom.

Keby kozmonauti stratili spojenie so základňou, v tej chvíli by boli navždy stratení v priestore vesmíru. Aj náš život je akoby let k Bohu a mali by sme ho uskutočňovať len v spojení s ním a s jeho Slovom. Inak by sme sa mohli stratiť vo veľkej prázdnote.

DESATORO – JEDNOZNAČNÁ REČ BOHA

V dnešnom svete, ktorý rád mátie kritériá, takúto jednoznačnú Kristovu reč veľmi potrebujeme. Dnešní ľudia ju ale neradi počúvajú, lebo sú už tak zošľahani morálnou uvoľnenosťou, že im nechutí počúvať akékoľvek upozornenia. Vnáša sa morálna ľahostajnosť do rodín a z toho všetkého sa vytvára akási falošná verejná mienka, ktorá podceňuje a zľahčuje to, čo je v živote a vzťahoch ľudí podstatné. Akonáhle je ale v morálnych veciach uvoľnenosť, krachujú manželstvá a strácajú sa rehoľné i kňazské povolania.

Tvoriť si vlastné poriadky v morálke a nerešpektovať Desatoro – Bohom daný poriadok, je nebezpečné nielen kvôli večnému životu, ale aj kvôli životu časnému. Roztopaš nás oslabuje duchovne, ale aj telesne. Ak sú porušené Božie predpisy, ľudstvo stojí na veľmi labilných nohách.

Božie predpisy sú otcovským prejavom lásky. Ak má niekto toto presvedčenie dané vierou, vtedy sa stáva život radostným, cieľavedomým. A toto ignorovať je najväčšou hlúposťou. Čisté mravné prostredie dáva chuť do života.

Svätý Augustín po všelijakých blúdeniach a mravných pádoch povedal: „Božia dobrota, aká si úžasná a krásna, prečo som ťa tak neskoro objavil?“

KEBY STE VEDELI, ČO TO ZNAMENÁ: MILOSRDENSTVO CHCEM...

Židia vedeli, že Kristus, ak ide o pomoc človeku alebo o záchranu niečoho, uzdravuje aj v sobotu. Ježiš kladie farizejom otázku: „Ak niekomu z vás padne do studne syn alebo vól, nevytiahne ho hneď hoc aj v sobotu?“ Farizeji mlčali, Ježiš odpoveď nedostal.

Týmto nám Ježiš hovorí, že láska k Bohu, od ktorého sme poslaní a láska k človeku, ku ktorému sme poslaní, nemôže sa zastavovať pri ťažkostiach a nepochopeniach. Túto lásku treba vždy uskutočňovať. A treba ju konať vtedy, keď sa ona ozve.

Zlo býva popri svojej škodlivosti vždy veľmi hlúpe a nelogické. Kristovo Slovo je zas vždy múdrosť a dobro. Keď sa držíme Kristovho Slova, nikdy nemusíme hlúpo mlčať ako farizeji.

A to platí aj v tejto dobe - veď aj dnes máme pred sebou zástupy farizejov, ktorí rafinovane prekrúcajú zmysel očividnej pravdy. Nepodliehajme demagógii dnešnej doby, ale rešpektujme vôľu svojho Boha! Benedikt XVI. hovorí: „Vy, ktorí máte ešte vieru, praktizujte ju do dôsledkov a nebojte sa ju vyznávať všade tam, kde sa nachádzate! Veď je to hrdosť na Boha, je to najvyššia moc, ktorá vám rozrieši problém života vtedy, keď už budete z neho odchádzať.“

Teda treba si vybrať: či nasledovať modly tejto zeme alebo nasledovať večné dobro, ktoré nájdeme v zmysle našej existencie aj vtedy, keď už pre nás nebude aktuálna táto zem. Majme zdravý rozum – vážme si vieru, lebo dnes je to už na mnohých miestach sveta devíza najvzácnejšia, ktorú treba chrániť a v sebe zveľaďovať!

HRIECH

Akokoľvek a čímkoľvek sme pozväzovaní vo svojej mysli a vo svojom srdci, je možné tieto putá rozviazať cez Kristovu milosť a vykročiť na novú cestu. On je pripravený – otázka ale je, či sme my ochotní.

Keď Kristus hovorí: „Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť farizejov a zákonníkov, nevojdete do nebeského kráľovstva“, mali by sme počuť, že nestačí len pravidelná účasť v kostole, len denne pomodlený ruženec... K tomu je potrebné srdce naplnené láskou k blížnemu. Lebo ak tomu tak nie je, potom všetko vychádza nazmar.

Nemôžeme chodiť týmto svetom naplnení jedom a odporom voči niekomu, a pritom sa modliť a myslieť si, že ideme cestou spásy.

My, ľudia, sa bojíme všeličoho. Aj sami seba. Čo na tieto strachy hovorí Kristus? „Nebojte sa tých, ktorí zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte toho, ktorý môže dušu i telo zahubiť v pekle.“ (Mt 10, 28)

Báť sa teda treba len zloby hriechu. Hriech je odboj proti Bohu a jeho veľká urážka. Žiť v bázni pred hriechom znamená zachovávať prikázania Božie a denne zápasieť o čistotu svedomia.

Hriech nie je len individuálne zlo pre jednotlivca, ktorý ho pácha. Hriech – to je sejba zloby do spoločenstva.

Keď sa stotožníme s Duchom Márie a s obetou Kristovou, vždy to pre nás musí dobre dopadnúť.

KVAS FARIZEJOV A DUCHOVNÁ RAKOVINA

Ježiš nám radí, aby sme sa okrem hriechu báli aj kvasu farizejov. Podľa výroku Pána pokrytcami sú tí, ktorí sa tvária ponížene, ako baránky, ale vo svojom vnútri sú draví vlci. Pán nás upozorňuje, že tento farizejský kvas preniká cesto našej bytosti zvnútra. Preto je tak nebezpečný. Je to forma duchovnej rakoviny. Tento farizejský kvas v nás neutralizuje všetky naše skutky - aj keby navonok vyzerali neviem ako pekne a zaujímavo. A ak by sa nám to nejako podarilo maskovať aj po celý život, na Božom súde to bude raz všetko odkryté.

Teda majme dôveru v Boha a odvalu. Nebojme sa predovšetkým zbaviť svojich chýb. A najviac toho, čo nás vo vnútri hľodá a nivočí. Aby sme odišli z tohto sveta ako Boží priatelia.

MAMONA

Keď nám evanjelista Lukáš hovorí o mamone – zisku, upozorňuje nás, aby sme sa pri narábaní s ňou nedali na scestie. Aby sa nám tieto prostriedky nestali modlou. Teda ničím, pre čo máme zatvorené svedomie aj zrak pre druhých.

Nesmieme zabúdať, že peniaze získavame na to, aby sme mohli ľudsky žiť a aby sme život svoj ako aj život tých, za ktorých sme zodpovední, chránili. Pri tom je dôležité, aby sme nestratili cit pre biedu okolo nás. Ak nevieme mať cit jeden pre druhého a nevieme si pomáhať, tak nie sme Kristovi. Nepochopili sme z jeho učenia nič.

Kristus prišiel na svet absolútne chudobný, dokonca sa narodil v chlieve. Ale urobil mnohých bohatými na život podľa viery.

Cirkevní otcovia nazývali lásku k peniazom modloslužbou a dávali k tomuto vyjadreniu príklad: môžeme mať radi slnko, lebo hreje, môžeme sa modliť smerom k vychádzajúcemu slnku, ako to robili prví kresťania, ale nesmieme ostať iba pri pojme slnko. Ďakujeme predovšetkým Bohu, že nám ho dal, že máme v ňom aj svetlo, aj teplo. A preto stavali aj oltáre smerom k východu, odkiaľ slnko vychádzalo ako Boží dar a prinášalo vždy nový deň. Teda smerom k vychádzajúcemu duchovnému Slnku, ktorým je Kristus, orientoval vždy kresťanský svet svoj zrak.

Na koho sa my v tomto svete dívame? Od koho si kopírujeme životný štýl do svojho vnútra?

Naše náboženstvo musí mať vnútornú silu, aby vedelo pretvárať k lepšiemu našu ľudskú spoločnosť. V súčasnosti potrebujeme kresťanský pohľad a mariánskeho ducha, aby sme vedeli, čo je dobré a čo je zlé.

My, ľudia, máme dve tváre. Jednu si vidíme, keď sa pozrieme do zrkadla, a druhá sa nám vykresľuje v každom skutku a slove. Na tú prvú myslíme vtedy, keď o niekom hovoríme že je pekný a na tú druhú vtedy, keď o niekom hovoríme, že ten človek je dobrý.

Aj Ježiš mal dve podoby. Telesnú zdedil po svojej matke, z ktorej sa zázračne počal a z nej sa aj narodil. A duchovnú podobu mal po nebeskom Otcovi, ktorému bol tak podobný, že mohol povedať: „Kto mňa vidí, vidí aj Otca.“ To bol aj jeho zámer - predstaviť ho svojimi slovami a skutkami.

My všetci sme sa stali milosťou krstu Otcovými deťmi a Ježišovými bratmi. Teda mali by sme sa veľmi podobať pravému Ježišovi, nie Kristovej karikatúre.

Veľmi zlý hospodár vlastného života je ten, ktorý si dá ukradnúť duchovný poriadok svojho života.

Vonkajší svet je vždy ovplyvňovaný tými, ktorí majú peniaze. Ale pozor, lebo týmto chýba vzácne bohatstvo ducha!

VYUŽÍVAJTE ČAS! (Ef 5,16)

Dnes nie je čas na to, aby sme sa hrali na pánov, dnes je čas, aby sme robili to, čo od nás čaká Kristus.

V našom pozemskom živote sme natoľko vyzbrojení Božou láskou, že keď použijeme tieto Božie dary, budeme sa nachádzať na ceste spásy. Ale my, žiaľ, ani pre toto nemáme v živote čas. Naopak, robíme všetko možné - len aby sme zahlušili vlastnú myseľ.

Potom sa stáva, že po rokoch tohto blúznenia a celkom vyčerpaní prídeme na to, že tajomstvo existencie človeka nie je v tom, aby mal človek množstvo zbytočností, ale v tom, aby mal pokoj v duši, lásku k druhým ľuďom a aby vedel, pre čo má žiť.

A to mnohí nevieme. Žijeme preto v prázdnote. A tu nepomôžu ani psychiatri, ani neurológovia – ako by aj mohli? – keď oni to isté - pokoj Boží a vyrovnanosť ducha sami potrebujú.

To, čo v sebe vybudujeme na základe ozveny Božieho Slova, to je to, čo nám dá večnosť v prítomnosti Božej.

Kvalita duchovného života závisí od toho, ako sme preniknutí Duchom Svätým. V duchovnom živote platí zásada Pavla apoštola: „Spravodlivý žije z viery, dúfa v to, čo teraz nevidí“.

A naše poslanie pre svet? Choď tak životnými cestami, aby si urobil okolo seba veľmi veľa dobra druhým ľuďom – to je správne nasledovanie Krista.

Dbajme o vlastný duchovný život, ozdravíme tým seba a tým aj súčasné ľudstvo!

PODĎTE A TROCHU SI ODPOČÍŇTE (Mk 6,31)

Zohriaty motor nechávame vychladnúť. Mnoho ľudí nevie odpočívať. Idú do prírody a nevrátia sa oddýchnutí, ale s boľavou hlavou a s novými problémami. Takýto človek nevnímal krásu prírody ako Boží dar, ale zaoberal sa len svojimi starosťami.

Nádheru zeme treba obdivovať. A tento obdiv v nás má vytvárať blízky vzťah k Bohu.

LÁSKA

Láska sa neriadi právom a spravodlivosťou. Láska je veľkorysá a dobrotivá, dokonca do svojho záujmu zahŕňa aj nepriateľov.

Najlepšie pochopíme dokonalosť lásky na Pánovi Ježišovi. On obetoval pre nás všetko. On dal za nás seba - a urobil tak za priateľov, ale aj za nepriateľov. Každý, kto ho nasleduje, obetuje sa za druhých a stáva sa im skutočným priateľom.

Toto sa žiada predovšetkým v manželstve. Je to možné len cez osobnú obeť a modlitbu za životného partnera.

Ale rozchádzajú sa manželia a odchádzajú aj kňazi. Jedni prisahali vzájomnú vernosť a tí druhí vernosť Kristovi. A to sa deje len preto, že títo ľudkovia sa už dávno nemodlili – teda sa to začalo omnoho skôr, ako vystúpili z posvätného vzťahu.

Ak sa modlíme, čerpáme silu z Boha. On je vždy verný. Boh je tá veľká energia neba, ktorá - keď vstúpi medzi nás - zvládneme všetko.

Isté je, že nik nenapodobní, čo nemiluje, a nik nemiluje, čo nepozná.

SVÄTOSŤ

V živote môžeme stretnúť zúfalých boháčov, unudených mladíkov bez zmyslu života, ale i malomysel'ných učencov. Ale nenájdeme jediného zúfaleho svätca. Svätci – kdekoľvek sa nachádzajú, sú šťastní a radostní bez ohľadu na to, či sú vo väzeniach, nemocniciach, alebo v opustenosti. Možno ich nájsť vyrovnaných aj v nebezpečenstvách, dôverujúcich v neúspechoch, usmievajúcich sa v námahe, veselých v chudobe, pokojných v protivenstvách. Každý z nich dobre vie, že vo svojom postavení môže prísť o všetko. Ale nie o to, čo mu je najdrahšie.

Meňte celý svoj život na obeť a modlitbu a budete svietiť ostatným!

Každé Vianoce znamenajú to, či sa opravdivo narodil Kristus v mojom vnútri. Znamená to - že keď si dám vážnu otázku – „čo som urobil pre to, aby moje vnútro malo podobu Betlehema?“ – viem si na ňu aj zodpovedne dať odpoveď.

Každé Vianoce by malo byť moje vnútro miestom pre Kristov zrod.

PANNA MÁRIA

Moderný svet veľmi potrebuje Pannu Máriu ako Matku, aby mu pripomínala pravé životné hodnoty, na ktoré sa tak často zabúda.

Slávny Sandro Botticelli namaľoval zaujímavý obraz: Panna Mária drží atramentovú nádobu, Ježiš s očami upretými na ňu namáča pero a čaká na jej súhlas k písaniu. Z tohto obrazu plynie: Matka musí dať svoj súhlas, aby Boží Syn napísal stránku svojho pozemského bytia.

Povedať Bohu „áno“ znamená vždy prinášať v rôznej podobe Ježiša do tohto sveta. Ku každej našej obete, ktorú musíme dennodenne prinášať, Boh pripája nevídane milosti. Buď je to záchrana niektorej duše vo svete, ktorá veľmi potrebuje Božie milosrdenstvo. Alebo posilní vôľu niekoho, kto to naozaj potrebuje, lebo je na pokraji zúfalstva.

Vždy, keď povieme ochotne Bohu svoje „áno“ - tak, ako to povedala Panna Mária, dejú sa spasiteľné veci a prichádza medzi nás Boh. Vtedy je dobre v nás i okolo nás.

Ak si človek stále dáva otázky „prečo?“ a chce mať na to jasné odpovede, tak blúdi. Pretože sú veci, ktoré sa v živote nevysvetľujú. Sú veci - tak ako v živote Panny Márie, pre ktoré platí „nech sa mi stane podľa tvojho Slova“, teda podľa Božej vôle, nie podľa mojej fantázie.

V Márii, bolestnej Matke, nachádzame obraz života nášho národa. Aj náš národ prešiel krížovou cestou s mnohými zastávkami. Najkrutejšie z nich boli vpády národov Východu v priebehu stáročí, mnohé vojny, ako aj posledný ateistický systém.

Krížovou cestou kráča náš kresťanský národ i dnes. Máme dobu, ktorá je charakterizovaná snahou, aby Cirkev s jej učiteľským úradom padla do hmly zabudnutia.

V Kristovi má všetko zmysel, aj naše sklamanie a križe, akákoľvek naša nemohúcnosť i choroba. V Kristovi je večná nádej.

S Máriou tomu dokážeme nielen uveriť, ale takto to aj žiť.

O MODLITBE SVÄTÉHO RUŽENCA

Modlitbu svätého ruženca sa ľudia modlia viac ako 700 rokov. S ružencom vidíme odchádzať ľudí z tohto sveta. On je modlitbou veriacich v časoch prenasledovania a vojen.

Tajomstvá svätého ruženca nadväzujú na hlavné udalosti Kristovho vykupiteľského diela a sú aj krásnym prehľadom života Božej Matky. Ruženec zhrňuje pravdy vykúpenia v radoostiach, v utrpení i oslave Ježiša Krista ako víťaza. On sa stáva školou výchovy opravdivých kresťanov. Je vnútornou silou, ktorá rozvracia všetky naše pochybnosti a obavy nášho života. Dáva ľudskému životu jasný zmysel.

SLOVO OTCA BISKUPA RODINÁM

Vy, otcovia a matky, máte byť apoštolmi svojim deťom! Toto vám nemôže ukradnúť žiaden systém! Lebo potom ste ich nemali ani porodiť! Úloha rodiča nie je len priviesť dieťa na svet, ale dať mu punc Božieho dieťaťa a nasmerovať ho na nebo.

Ak cítíme, že nás niektoré zvyky, rodinné tradície alebo priateľské vzťahy brzdia pri plnení Božej vôle, mali by sme sa v rámci pokánia osmelieť povedať s Alžbetou: „Nie tak, ako vraví okolie, ale tak, ako to chce Boh!“

Otcovia, manželia, vy buďte naozaj katolíckou kristovskou oporou svojim rodinám, nech sa tá žena môže o vás oprieť a nech deti majú vo vás istotu! A vy, ženy, vy zasa buďte nádejou pre muža a aj pre vaše deti!

SLOVO MLADÝM

Mladí ľudia, robte reformu svojho vnútra, kým ste reformovateľní!

Aj dnes existuje otroctvo – otroctvo hriechu. Snažte sa z neho vymaniť, bojujte s hriechom, považujte ho za najväčšie zlo pre svoj život! Lebo keď sa dvaja hriechom zotročení zoberiete, zasa budete vychovávať len otrokov...

Všetko, čo na tomto svete robila Božia matka, robila pre nás. Robila pre pokolenia, ktoré boli pred nami i pre tie, ktoré budú po nás.

Všetky radosti nášho pozemského života postupne blednú, všednejú a dokonca aj jedna za druhou zhasínajú. Opravdivá a trvalá radosť vyplýva z Božej prítomnosti, ktorú ti nik a nič nemôže vziať. Môže to stáť bolesť a slzy, ale nikdy to nemôže vyhasiť posledný oheň radosti, ktorý jedine Boh môže zapáliť v duši.

SLOVO KŇAZOM

Sila príkladu nás, kňazov, nie je v administratíve a vo všelijakom špeciálnom nadaní, ale v tom, ako sme svätí. Či sme s Kristom zjednotení a jemu podobní.

Kňazstvo nie je na parádu, kňazstvo je na službu človeku – a tá služba má vyústiť do života večného pre všetkých veriacich, ktorým kňaz slúži.

Kňaz nesmie slúžiť na pohoršenie... A pohoršením je aj to, ak kňaz časť svojho života nevyužíva čo najlepšie na to, aby posväcoval svoje okolie a aby bol účinným ohlasovateľom evanjelia tam, kam ho Cirkev poslala.

Ten, kto chce vytvárať zdravé spoločenstvá s Bohom, musí byť koncentrovaný, musí rozumieť Bohu i sebe. Najprv samota s Bohom, potom to ostatné. A je nádej, že sa to podarí.

Naša doba je mimoriadne hladná po pravde – ľudia túžia po kňazovi - Božom človeku. Preto buď bude kňaz kráčať k Bohu, alebo ho nebudú ľudia potrebovať.

Sväté veci robme sväto, a bude v nás žiť Kristus a tento Kristus bude odovzdávaný súčasnému ľudstvu.

Kňaz nemá mimoriadne spoločenské postavenie, ale patrí všetkým spoločenským triedam.

CHOD'TE A OHLASUJTE!

Starosť o zdravie sme zverili lekárom, starosť o chlieb hospodárom, starosť o Božie kráľovstvo v nás a okolo nás sme poväčšine ponechali kňazom. A v tomto sme sa poriadne pomýlili! Všetci totiž sme povolani šíriť Božie kráľovstvo a brániť ho tu na zemi, ak raz chceme doňho patriť v nebi.

Všetky naše poznania a vedomosti nadobudnuté v živote máme všetci používať pre šírenie Božej slávy.

Ľudská slabosť, zloba a hlúposť sa neustále spájajú proti čnosti. Ak si chce niekto udržať čisté svedomie a charakter, musí v súčasnom hriešnom svete za tieto hodnoty platiť. Niekedy aj cenu najvyššiu – cenu života.

K tomuto je možné čerpať odvahu len z Ježiša Krista.

QUO VADIS, SLOVENSKO?

Slovensko, dcéra Cyrila a Metoda, kam kráčaš? Ved' si dostala pred viac ako tisícsto rokmi poznanie Krista! A ty dnes túžiš po pohanských modlách...!

Kto ti má byť vzorom, ak nie tvoj Spasiteľ na kríži? Či ti nedáva práve viera v Krista národnú hrdosť aj ľudskú celistvosť?!

MODLITBA OTCA BISKUPA:

Pane, daj, aby som poznal, čo je v živote podstatné, aby som to aj celou dušou úprimne konal, aby som nikdy nežil do prázdna.

Pane, daj, aby vo chvíli, keď ťa uvidím z tváre do tváre a budem účtovať za svoj život, aby si mi mohol povedať: „Pod', sluha dobrý a verný, pod' do radosti svojho Pána!“

OBSAH

- 1 Boh hovorí vo svedomí
„Bláznovstvo“ Boha
- 2 Eucharistia – tajomstvo svätej omše
- 3 Blahoslavení chudobní v duchu
Musíte sa znova narodiť
- 4 Kríž – znamenie spásy
O modlitbe
- 5 Komótno verzus opravdivé kresťanstvo
- 6 Ani deň bez sebazáporu
Pravda vás vyslobodí
- 7 O Svätom Písme
- 8 Desatoro – jednoznačná reč Boha
Keby ste vedeli, čo to znamená: milosrdenstvo chcem...
- 9 Hriech
Kvas farizejov a duchovná rakovina
- 10 Mamona
- 11 Využívajte čas!
Poďte a trochu si odpočinite
- 12 Láska
Svätosť
- 13 Panna Mária
O modlitbe svätého ruženca
- 14 Slovo otca biskupa rodinám
Slovo mladým
- 15 Slovo kňazom
Chod'te a ohlasujte!
- 16 Quo vadis, Slovensko?
Modlitba otca biskupa

Spracované z homílií o. biskupa na základe jeho písomného súhlasu.

Všetky práva vyhradené. © Sefhoris studio 2011, www.horcicnezrnko.sk

„Dajme priestor Bohu! V rôznorodosti a bohatstve jednotlivých povolaní každý jeden sme pozvaní podľa Máriinho vzoru prijať Boha do svojho života a spolu s ním putovať týmto svetom, ohlasujúc jeho evanjélium a vydávajúc svedectvo jeho láske“

Ján Pavol II.
12 septembra 2003, Banská Bystrica